

РЕШЕНИЕ

№ 1311

гр. София, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Камелия Първанова

Членове: Г. Иванов
Димитър Мирчев

при участието на секретаря Елеонора Тр. Михайлова
като разгледа докладваното от Димитър Мирчев Въззивно гражданско дело
№ 20221000500725 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и следв. от ГПК.

С решение № 265954/1.10.2021 г., постановено по гр.д. № 16421/2012 г. по описа на СГС, I ГО, 2 с-в са отхвърлени исковите претенции на С. С. Г. с ЕГН ***** срещу УМБАЛ „Св.Анна” ЕАД-София, с ЕИК 130367715, с правно основание чл.49 вр. с чл.45 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД за заплащане на сума в размер на 40 000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от виновно и неправомерно поведение на служители на ответника, ведно със законната лихва върху сумата от датата на увреждането-15.10.2008 г. до окончателното ѝ изплащане, като неоснователни. С оглед на това, ищцата е осъдена да заплати сторените от ответника разноси на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, като решението е постановено при участието на третите лица-помагачи /ТЛП/ на страната на ответника – „ДЗИ – Общо Застраховане“ ЕАД, Г. Д. Я. и Х. Г. С..

Решението е обжалвано от С. С. Г. с доводи, че е неправилно и незаконосъобразно. Сочи, че е постановено при нарушение на материалния закон, при допуснати нарушения на съдопроизводствените правила и е необосновано. Намира, че били доказани фактическите състави на деликтните искове по чл. 49 ЗЗД и чл. 45 ЗЗД, поради което претендира да се отмени обжалваното решение и да се уважат предявените искове.

Ответникът по делото-УМБАЛ „Св.Анна”-София, представляван от адв. Л. Н., е оспорил въззивната жалба като неоснователна. Поддържа, че са правилни изводите на СГС, че не е налице деликт, поради което и лечебното заведение правилно не е осъдено да

плати търсените неимуществени вреди. В подобен смисъл е и становището на третото лице-помагач Г. Я., който също счита първоинстанционното решение за валидно, допустимо и правилно. Останалите подпомагащи страни „ДЗИ – Общо Застраховане“ ЕАД и Х. Г. С. не предоставят писмени отговори на въззивната жалба.

Въззивната жалба е депозирана в законоустановения срок, от надлежна страни и против обжалваем съдебен акт, поради което е допустима. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА. Причините за това са следните:

С. Г. заявява в искова молба от 05.12.2012 г., че е използвала вътрешноматочна спирала. На 10.01.2008 г. тя се е явила на преглед при д-р Г. Я. от „ДКЦ VIII” ООД, на когото е заявила, че желае да смени спиралата с нова. Д-р Г. Я. е определил 28.02.2008 г. за сваляне на старата спирала на Г., когато тя се е явила и според д-р Я. той е свалил старата спирала. На 18.03.2008 г. ищцата се е явила пред д-р Я., за да ѝ постави нова спирала. Той е направил това. Седмица по-късно ищцата е ходила на контролен преглед и отново третото лице-помагач казал, че всичко е наред.

В края на април 2008 г. С. Г. е започнала да чувства лек дискомфорт в областта на корема, а от юни 2008 г. леки неразположения и болезненост в долната част на корема. Тя е отдавала това на проблеми с бъбреците и настинки.

На 05.08.2008 г. ищцата-въззивник за първи път е посетила болницата на ответника УМБАЛ ”Света Анна“ АД. Там е била консултирана от уролог и нефролог, като ѝ е била поставена диагноза за бъбречно заболяване и е било назначено лечение за него. Към този момент С. Г. е имала рентгенова снимка, на която ясно са се виждали двете спирали, но това не е било отчетено от лекарите. На 07.08.2008 г. тя отново е била в болницата, където я е прегледал нефролог. Той отново ѝ е назначил лечение като за бъбречно заболяване.

В края на август 2008 г. ищцата отново се е почувствала зле. Понеже е била изчерпала направленията си, тя е помолила своя приятелка да използва нейно направление, за да се яви на изследвания. Г. се е явила от името на приятелката си М.Г. на хематологично изследване, биохимия и урина, на които са се виждали отклонения от нормалните показатели.

На 25.08.2008 г. е било направено рентгеново изследване, но не са били забелязани отклонения във вътрешните полови органи. Лечението за бъбречно заболяване е продължило.

На 29.09.2008 г. С.Г. пак е била прегледана от нефролог, който е продължил лечението за бъбречно заболяване. В същия ден на ищцата е било направено и ултразвуково изследване, при което нищо не е било отбелязано за органите на ищцата в малкия таз. През нощта на 13.10.2008 г. въззивничката почувствала силна болка и с линейка, тя е била откарана в Спешно отделение на болницата. На ищцата са били направени изследвания на кръв и урина, рентгенография и ултразвук. На рентгенографията е била отчетена сянка от спирала, но консултация с гинеколог не е била назначена.

На 15.10.2008 г. състоянието на Г. се е влошило и симптомите са били такива, че е следвало да бъде назначена консултация с гинеколог. Тогава тя е била преместена в хирургията, консултирана е била и от гинеколог, и е била прегледана с вагинален ехограф. Едва при операцията лекарите са открили, че всъщност проблемите на ищцата са били от гинекологично тазово възпаление, което не е било установено и лекувано навреме и, за което вероятно са допринесли двете спирали в матката ѝ. Възпалението е предизвикало перитонит и механичен улеус, което е наложило при операцията да бъдат премахнати вътрешно-половите органи на ищцата.

Вследствие на това, Г. е изпаднала в шок, шест месеца е била в болничен, като първият месец е била на легло, с дренажи и не е могла да се обслужва сама. Тя не е имала средства да се издържа. Затова дъщеря ѝ е напуснала училище, започнала е работа в нощна дискотека, като през деня се е грижила за майка си, а е завършила училище като частна ученичка. Либидото на ищцата намаляло поради отстранените вътрешнополови органи, като придобила и комплекс за малоценност. Това не би се случило, ако не е било погрешното диагностициране и лечение от лекарите, работещи при въззиваемата болница. Затова, Г. моли да се осъди ответника да ѝ заплати 40 000,00 лева обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди и 18 495,77 лева обезщетение за забава от 15.10.2008 г. до 05.12.2012 г.

Ответникът по делото-УМБАЛ „Св.Анна” ЕАД е оспорил исковите претенции. Твърди, че не е отговорна за поставянето на втората спирала без да се извади първата. При снемането на анамнезата С.Г. е споделила данни единствено за бъбречно заболяване. Това е довело до предписано лечение за бъбречно заболяване, за което тя е била адекватно лекувана. Ако ищцата е съобщила за проблеми с половите органи, лекарите са щели да отреагират, но, тъй като тя не е съобщила, то лечебното заведение не е отговорно за отстраняването на вътрешно-половите органи на С. Г.. Моли се за отхвърляне на предявените искове.

В подобен дух са и становищата на третите лица-помагачи.

С решението си Софийски градски съд е отхвърлил исковите претенции, като е приел, че не е доказано по делото, че претърпените неимуществени вреди от ищцата са в пряка причинно-следствена връзка от конкретни и виновни противоправни действия или бездействия на служители на ответника, че не е установено противоправно поведение на лекарите и медицинския персонал на ответника, изразяващи се в несвоевременност и неправилност на лечението.

От фактическа страна по делото се установява следното:

Към 2008 г. ищцата е имала заболяване на щитовидната жлеза и бъбреците, което между страните по делото не е спорно. На 31.01.2008 г. и на 14.02.2008 г. д-р Г. Я. е извършил профилактични гинекологични прегледи на С. Г.. При първия преглед той е извършил цитонамазка, резултатът от която е дал на ищцата при втория преглед. Липсват доказателства д-р Г. Я. да е извършвал други прегледи на въззивничката.

На 05.08.2008 г. Г. е посетила лечебното заведение-възвиваем с оплаквания за коликообразна болка в корема с газове и подуване на корема. На нея са ѝ били направени рентгенографско, ехографско, хематологично изследване, както и изследване на урината. При рентгенографското изследване е била направена снимка, от която се установява, че в малкия таз на Г. е имало две Т-образни (У-образни) сенки. Те са били разположени паралелно една на друга и косо спрямо костите на таза. Рентгеновите характеристики и разположението на сенките съответстват на спирали от различен тип. Едната спирала е била разположена отгоре и отпред с участъци с по-висока плътност, тип Correr T. Втората спирала е била разположена отзад и отдолу, с по-големи размери, еднородна структура, от хормоно-отделящ тип. Mirena е спиралата от този тип, която най-често се използва (заключението и показанията на вещото лице д-р К., л. 720-723 и л. 726-731 от първоинстанционното дело). Въпреки наличието на спиралите д-р Т., рентгенологът извършващ изследването, не ги е описала в резултата от него.

На 25.08.2008 г. въззивничката отново е посетила болницата. Тогава е било извършено рентгенографско изследване, с което са били установени хидронефроза и конкременти в десния бъбрек, но не и противозачатъчни спирали. Хидронефрозата и конкрементите в десния бъбрек са били установени и при ултразвуково изследване на Г., извършено при ответника по жалба на 29.09.2008 г.

На 13.10.2008 г. Г. отново е постъпила в болницата с коликообразни болки. Коремът ѝ е бил мек, но палпаторно болезнен в долната дясна половина. В същия ден ѝ е било извършено рентгенографско изследване, при което д-р М. е установил: „сянка на спирала в малкия таз. Суспектна сянка на Копър на ниво L3 вдясно.“ На 14.10.2008 г. е била извършена консултация с гастроентеролог, а след това и с хирург. С. Г. е била изписана от урологичното отделение и преместена в хирургия.

Там, на 15.10.2008 г. спрямо С.Г. са били извършени хематологично, биохимично, микробиологично и рентгенографско изследване. При рентгенографското изследване д-р Ч. не е открил свободна течност в корема, която по принцип е индикация за перитонит. От обзорната снимка, която той е направил, отново обаче, се установява наличието на двете спирали във влагалището ѝ.

След изследванията д-р К. е оперирал Г.. При операцията, той е установил, че тя е била получила перитонит и илеус вследствие на вътретазово възпаление, от което са били увредени половите ѝ органи. Затова, той ги е премахнал.

Причината за вътретазовото възпаление е била анаеробна бактериологична инфекция отвън-навътре - от влагалището към вътрешните полови органи. Не може да се определи давността на инфекцията (така изрично заключението и показанията на вещите лица д-р Н., д-р Т. и д-р Р., вж. т. II, л. 664-669, 670-672 от първоинстанционното дело).

Според вещите лица, при наличие на такава бактериологична инфекция - за преминаването □ от влагалището към вътрешните полови органи допринасят - манипулации в матката; прекалено честото третиране с дезинфектант на женските полови органи; чести полови контакти с различни партньори; наличие на спирала. При жени със спирала се увеличава възможността за вътрематочно възпаление четири пъти повече от тези без спирала през първия месец от поставяне на спиралата, а след това тази възможност е еднаква независимо, дали жената е с или без спирала. Поставянето на втора спирала във влагалището не увеличава риска от пренасяне на бактерии към матката.

След операцията до 06.04.2009 г. Г. е била в отпуск поради временна неработоспособност – повече от половин година. Тя не е можела да се обслужва сама. За да може да се грижи за нея, дъщеря ѝ е преминала във форма на обучение, като частен ученик.

От правна страна, САС в настоящия си състав намира следното:

Решението на СГС е валидно, допустимо и правилно и като такова, то следва да се потвърди /чл. 269 ГПК във връзка с чл. 271, ал. 1 ГПК/ по следните съображения:

В практиката на ВКС, обективизирана в решения постановени по реда на чл. 290 ГПК, е прието, че когато съдът се произнася по въпроса осъществен ли е деликт при изпълнение на медицинска дейност и налице ли е лекарска грешка, като основание за отговорността по чл. 49 ЗЗД, той е длъжен да изследва две групи факти от поведението на извършителя (лекаря) - на първо място, да установи какви действия са били предприети или не са били извършени от лекаря и на второ - да провери доколко те са отговаряли на дължимото, съобразно утвърдените медицински изисквания, вкл. и извършването на необходимите диагностични изследвания, съобразно възможностите и наличната апаратура /вж. Решение № 103 от 25.07.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2700/2018 г., III г. о., ГК/.

Противоправността като обективен юридически факт, включен във фактическия състав, обуславящ отговорността за непозволено увреждане, представлява по своето правно естество несъответствие между предписаното от уредените нормативни или общоприети правила за поведение и фактическо осъщественото от дееца. За ищеца е доказателствената тежест да установи чрез пълно и главно доказване, както предписва правната норма на чл. 154, ал. 1 ГПК, противоправността на вредоносното поведение на служител при ответника. Следователно, от събраните по делото доказателства при формиране на вътрешното убеждение на съда (аргумент от чл. 12 ГПК във връзка с чл. 235, ал. 2 ГПК) трябва да се установи по несъмнен, безспорен, категоричен начин, че са нарушени установените стандарти на добрата медицинска практика, че извършените оперативните намеси са довели до изживените от ищцата болки и страдания.

По отношение на противоправното поведение на ответника, за което се твърди, че е довело до настъпване на вредата, следва да се разгледа дали същото отговаря на посочените изисквания, чрез прилагане на утвърдените от медицинската наука, методи и технологии,

общоустановените методи за диагностика и лечение, критерии за качество /чл.80 ЗЗ/, медицински стандарти /чл.6, ал.1 ЗЛЗ/, добрата медицинска практика. От обсъдените заключения по съдебно-медицинските експертизи се установява, че служителите на ответника са спазили медицинските стандарти за извършване на лечението, че са извършили всичко, съобразно възможностите си и добрата медицинска практика, като медицинските манипулации и операции са извършени правилно и не са били противопоказни.

Първостепенният съд, най-напред е приел да изследва въпросите: поставил ли е д-р Г. Я. спирала на С. Г. и изваждал ли е стара спирала; имало ли е две спирали във влагалището на С.Г. към 05.08.2008 г. и установявали ли са се те от рентгенографското изследване, извършено от д-р Т., както и имало ли е спирали във влагалището на въззивничката към 13.10.2008 г. и към 15.10.2008 г. Според САС в решаващия си състав, тези въпроси не стоят в основата на това, за да се прецени дали е осъществен деликт или не, но въпреки това, по пътя на формалната логика и съобразно събрания доказателствен материал, то разсъжденията на СГС принципно са правилни и заслужават подкрепа относно това, че към 13 и 15 октомври 2008 г. Г. е имала две спирали в матката си.

Разбира се, този факт, сам по себе си, не сочи на професионализъм и адекватност в действията на лекарите, грижещи се за премахване на старата спирала и поставяне на нова /едновременно съществуване на две спирали, изпълняващи едни и същи цели е non sense дори за лица без специални познания и без медицинско образование/, вкл. и при извършената рентгенографска снимка от д-р Т., при което изследване е могло да се видят сенките от двете спирали и това да се отрази в при придружаващия снимката документ-становище от лекаря. Вещото лице д-р К. сочи, че на рентгеновата снимка от 05.08.2008 г. се установява, че във влагалището на Г. е имало две спирали.

Следва обаче да се посочи, че твърдените в исковата молба неимуществени вреди са причинени от настъпилото отстраняване на матката, яйчниците и тръбите при оперативна намеса през м. октомври 2008 г. При тази оперативна намеса, не е било предвидено тяхното отстраняване, но при фактическото извършване на операцията, се е установило, че Г. има перитонит и илеус /причинени от вътретазово възпаление/, което е увредило необратимо вътрешнополовите органи на въззивничката, а това е наложило премахването им.

При това положение съдът следва да даде отговор на следните най-важни въпроси – какви са причините за полученото се вътретазово възпаление, откога датира то, дължи ли се това състояние и нелекуването му на противоправни действия или бездействия при лекари, работещи при въззиваемия. Това е и най-същественото по делото, тъй като ако отговорът на последното питане е отрицателен, то няма да се носи от болницата и отговорност за вредите, настъпили вследствие възпалението, довели до премахването на посочените органи.

Гъбичките и бактериите, предизвикали инфекцията може да имат различен произход. Т.е. самата инфекция може да има различни причини. На л. 755, том II в заключението си, в.л. д-р Н. сочи, че причините за появата на бактериите, предизвикали вътрешноматочното възпаление, а оттам и до перитонита и илеуса, могат да са манипулации в матката, чести полови контакти, особено с различни партньори, както и наличие на спирала. В откритото

съдебно заседание на 23.04.21 г., д-р Н. разширява отговорите си, като сочи, че за да станат тези бактерии патогенни и да тръгне възпаление, може да се дължи и на неправилно хигиенно отношение към влагалището /извършване на промивки без причина/. На л. 764, отзад, в.л. д-р Н. намира, че наличието на две спирали не е от значение за така развилите се процеси по принцип. Лекарят счита, че за да влязат подобни бактерии в матката трябва да има някакви манипулации, те трудно влизат сами, защото е налице естествена, природна защита. Само в първия месец, организмът се нагажда към спиралата и е теоретично възможно да има възпаление, предизвикано от спиралата /при поставянето ѝ от механично вкарване на бактерии/. Допускането е по-скоро теоретично, тъй като се извършва дезинфекция при тези манипулации.

Д-р Н. сочи, че по принцип наличието на две спирали не е от значение и това, че е поставена втора не е фатално. Намира, че това по-скоро има значение, защото пациентката започва да се държи по-свободно и да си позволява неща, които иначе не прави – по-честа смяна на партньорите, да си позволява секс с хора, което иначе не би направила. Тези думи на лекаря следва да се възприемат като принципни и в резултат на дългогодишната му практика, а не като конкретно становище за случая със С. Г., тъй като дали са налице подобни обстоятелства при нея, няма как да му е известно.

Изразените пред СГС становища на вещи лица, както и наличието на стара спирала, която е била поставена от друг лекар /много преди 2008 г./ сочат, че не може да се направи категоричен извод за наличие на причинно-следствена връзка от поведението на лекарите при УМБАЛ „Света Анна“ АД в процесния период август-октомври 2008 г. и настъпилата вътрешнотазова инфекция, причинила перитонита и улеуса, заради което е следвало в спешен порядък и като животоспасяваща операция да се отстраняват матката, яйчниците и тръбите на С. Г.. На първо място, не може с категоричност да се посочи кога точно е възникнала инфекцията и какъв е нейният конкретен причинител, довел до появата на патогенните бактерии в матката /инфекцията впоследствие се е развила „отвътре-навън“, а не обратно/. Дори и при теоретичното допускане на обстоятелството, че лекарите или част от тях са допуснали някакво противоправно поведение /което също не би било лесно да се обоснове/, то причинната връзка между поведението и вредите съвсем не може да се докаже, за да бъде осъдено лечебното заведение да заплати търпените от въззивничката неимуществени вреди.

Относно причинно-следствената връзка, в практиката си ВКС използва два основни способа за установяване на причинна връзка между противоправното деяние и настъпилите вреди – на първо място се прилага т.нар. теория за равноценността, съгласно която е налице причинна връзка между вредите и извършеното деяние, когато последното се явява необходимо условие за настъпването на вредите /така решение № 9 от 2.02.2018 г. по гр.д. № 1444/2017 г. на III г.о., ГК/. Наличието на причинната връзка се проверява като мисловно се отстрани деянието от цялата съвкупност от условия, предизвикали вредите. Ако вредите настъпват и без да е налице деяние, то причинна връзка не е налице и обратното – ако вреди не настъпват без да е налице деяние, то причинна връзка е налице. За определяне размера на

преките вреди се използва т.нар. адекватна теория – преки са само онези вреди, които типично адекватно настъпват вследствие извършеното противоправно деяние.

В случая, каквито и деяния да са извършени от УМБАЛ „Св. Анна“ АД, то не може да се изведе причинната връзка между тях и причинените от изваждането на органите болки и страдания при ищцата.

Този извод е важен, както и при хипотезата „причиняване на инфекцията от действия и бездействия на лекарите“, така и при другото твърдение в исковата молба за „неоткриване на инфекцията навреме и нелекуването ѝ, когато е следвало да се извърши“. Последната хипотеза също е значима и заслужава изследване, тъй като по същество би се касаело за неполагане на дължимата лекарска грижа и немарливо изпълнение на задълженията на лекарите.

На първо място следва да се отбележи, че за действията си по поставянето /отстраняването/ на процесните две спирали, третото лице-помагач д-р Г. Я. е оправдан с влязла в сила Присъда от 01.10.2015 г. по НОХД № 4950/2013 г. на СРС, както е отхвърлена искова претенция спрямо него от С. Г. за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди по реда на чл. 45 ЗЗД /Решение № 262089/30.12.2020 г. по гр.д. № 17198/2012 г. на СГС, също влязло в законна сила/. Тези съдебни актове са приложени и към настоящото производство и по повелята на чл. 300 ГПК, настоящият състав на САС не би могъл да възприеме нещо различно за поведението при процесните манипулации от страна на д-р Я./.

Налице е съдебна практика обективизирана в решения, постановени по реда на чл.290 ГПК - Решение № 138 от 03.01.2020 г., постановено по т.д. № 293/2019 г. по описа на ВКС, ТК, Второ търговско отделение, Решение № 177 от 06.12.2018 г. по т. д. № 2394/2017 г. на ВКС, първо търговскоотделение.Съобразно тази практика гражданският съд в рамките на съдебното произ по претенция за компенсиране на вреди от деликт е допустимо да приеме осъществяване на изпълнителното деяние с друг вид нарушение, различно от това по приключилото с оправдателна присъданаказателно производство във връзка с осъществяване на същото съби само ако разглежда въведени други фактически действия, изпълняващи друг специален състав, различен от този, разгледан от наказателния съд.

Гражданският съд не може да обоснове деликт, позовавайки се на общия състав на престъплението, чието осъществяване е отречено с оправдателната присъда, с оглед конкретния специален фактически състав, който е предметна повдигнатото обвинение и който определя обективните предели на присъдата. Какъвто обаче процесният случай не е.

Следователно, ако се търси деликт, то той следва да е осъществен от някой от останалите лекари, работещи при въззиваемото дружество. Такъв обаче също не може да се установи, вкл. и при рентгенографското изследване, извършено от д-р Т.. Пациентката не е съобщила за спирали в матката или гинекологични проблеми, оплакванията ѝ са били за

болки в корема, които тя самата е считала, че са свързани с отдавнашни страдания от бъбреци и с повишено нервно напрежение.

Въз основа на обсъдените заключения на вещи лица се установява, че не е налице причинно-следствена връзка между действията на лекарите от УМБАЛ „Св. Анна”-София, с настъпилите увреждания в здравословното състояние на пострадалата. Констатацията за извършено противоправно деяние не е достатъчна, за да се ангажира отговорността на извършителя, тъй като при липса на причинна връзка между поведението и настъпилите вреди, същото е без значение, при съобразяване, че причинната връзка подлежи на пряко и пълно доказване от този, който твърди възникването на правоотношението. Същата не се предполага и трябва да бъде доказана /така решение №267/31.03.2009 г. на ВКС по гр.д.№ 5334/2007 г., IV ГО, ГК и решение № 9243/10.05.06.2011 г. на ВКС по гр.д.№ 1398/2010 г., III ГО, ГК./. Не може да се обоснове и противоправност при действията и бездействията на лекарите при ответника.

Ето защо, поради недоказаност на противоправното поведение и причинна връзка между него и настъпилите вреди за ищцата, то исковите претенции по чл.49 вр. с чл.45 ЗЗД за заплащане на обезщетение на неимуществени вреди се явяват неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Като е достигнал до същите правни изводи, първоинстанционният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде потвърдено на основание чл.271, ал. 1 ГПК.

С оглед изхода на спора следва да бъде осъдена на основание чл.78, ал.3 ГПК С. Г. да заплати на УМБАЛ „Св.Анна” АД-София, с ЕИК 130367715 сумата от 2000 /две хиляди/ лв. за разноски за адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 265954/1.10.2021 г., постановено по гр.д. № 16421/2012 г. по описа на СГС, I ГО, 2 с-в.

ОСЪЖДА на основанията чл.78, ал.3 ГПК С. С. Г. с ЕГН: ***** да заплати на УМБАЛ „Св.Анна” АД-София, с ЕИК 130367715 сумата от 2000 /две хиляди/ лв. за разноски за адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция.

Решението е постановено при участието на третите лица помагачи на страната на ответника – „ДЗИ – Общо Застраховане“ ЕАД, Г. Д. Я. и Х. Г. С..

Решението може да се обжалва пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл.280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____